

Arrest

nr. 235 914 van 19 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat O. TODTS, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn in 1988 en de Russische nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 december 2009 en dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 juni 2012 wordt de verzoekende partij door de verwerende partij als vluchteling erkend.

Bij schrijven van onbekende datum, maar dat door de verwerende partij op 17 september 2015 ontvangen werd, vraagt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om de intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren en, desgevallend, een advies te geven in het kader van een eventuele teruggedrijvingsmaatregel.

Op 5 juni 2016 wordt de verzoekende partij bij vertrek naar Egypte door de Federale Politie gecontroleerd. Na controle mag de verzoekende partij haar reis verder zetten. Bij terugkeer op 4 juli 2016 wordt voor haar een beslissing tot terugdrijving genomen daar de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of geldige machtiging tot verblijf. De verzoekende partij vordert bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 4 juli 2016. Bij arrest van 15 juli 2016 met nummer 171 976 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker op een gegeven moment de toelating verkrijgt om het Belgische grondgebied binnen te komen.

Op 13 juli 2016 vraagt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) aan het federaal parket om kopieën te mogen nemen van bepaalde stukken uit het dossier van het federaal parket en deze toe te voegen aan het administratief dossier van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 14 juli 2016 geeft een federaal magistraat hiertoe toestemming.

Op 20 juli 2016 deelt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal mee dat de verzoekende partij op 26 december 2013 een paspoort van de Russische autoriteiten verkregen heeft.

Op 19 juli 2016 wordt een oproeping voor gehoor naar de verzoekende partij verstuurd. De commissaris-generaal licht hierbij het volgende toe: *“Informatie afkomstig van de Belgische inlichtingen- en veiligheidsdiensten waarover het CGVS beschikt zou mij ertoe kunnen brengen, deze status in te trekken o.b.v. artikel 55/3/1, §1 van de Wet van 15 december 1980 (redelijke gronden om de vreemdeling te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid).*

Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat u in het bezit bent van een Russisch paspoort afgeleverd op 26 november 2013 en geldig tot 26 december 2018. Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen uw vluchtelingenstatus in te trekken o.b.v. artikel 55/3/1, §2,2° van de Wet van 15 december 1980 (persoonlijke gedrag later wijst niet op gegronde vrees voor vervolging).

U krijgt de gelegenheid om mondeling op deze element te reageren en redenen aan te halen tot behoud van uw status.”

Op 26 juli 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 29 april 2019 wordt een nieuwe oproeping voor gehoor naar de verzoekende partij verstuurd. De commissaris-generaal deelt verzoekende partij het volgende mee: *“Uit uw dossier blijkt dat een nieuw element in verband met uw vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u door OCAD wordt ingeschaald op niveau 3 inzake extremisme en terrorisme.

Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen, deze status in te trekken o.b.v. artikel 55/3/1, §1 van de Wet van 15 december 1980 (redelijke gronden om de vreemdeling te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid).

U krijgt de gelegenheid om mondeling op dit element te reageren en redenen aan te halen tot behoud van uw status.”

Op 16 mei 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 2 juli 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij op grond van artikel 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt ingetrokken. De verwerende partij is van mening dat er redelijke gronden bestaan om de verzoekende partij te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine afkomstig uit Beno-Yurt, Tsjetsjenië.

Uw vader had als hoofd van de veiligheidsdienst onder Maschadov gewerkt en kwam hierdoor in conflict met de familie Zavgajev, van wie een aantal leden een vooraanstaande functie bekleedden. U werd door Mohamed Zavgajev bedreigd en fysiek belaagd. In 2007 reisde u samen met uw vader van Tsjetsjenië naar Litouwen waar u de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. Op 15/12/2009 diende u een verzoek in bij de Belgische autoriteiten. Op 29/06/2012 werd u de vluchtelingenstatus toegekend. Op 17 september 2015 en nogmaals op 6 juli 2016 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 29/06/2012 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald nota's van de Veiligheid van de Staat van 5 juli 2016 en 5 maart 2018 en van het Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse (hierna 'OCAD') van 11 september 2018, 13 december 2017 en 30 juni 2016. Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken als er redelijke gronden bestaan om de vreemdeling te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

Het begrip nationale veiligheid dekt zowel de interne als de externe veiligheid van een staat. Bijgevolg kunnen de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de nationale veiligheid in gevaar brengen (HvJ, Land Baden-Württemberg t. Panagiotis Tsakouridis, C 145/09, 23 november 2010, punt 41 tot 45 en aldaar aangehaalde rechtspraak; HvJ, H. T. tegen Land Baden-Württemberg, C-373/13, 24 juni 2015, punt 76 tot 78).

In het licht van deze definitie dient voorafgaandelijk opgemerkt te worden dat het een feit van algemene bekendheid is dat verschillende jihadistische terroristische groeperingen al langer de intentie hebben om het Westen, en daarmee mogelijk ook België, te treffen met aanslagen. Personen die zich aansluiten bij of die deelnemen aan de activiteiten van een terroristische groepering ondersteunen zo een groepering die zich ter plaatse schuldig maakt aan terroristische misdrijven. Dergelijke groeperingen hebben de potentie en de intentie om aanslagen te plegen, zowel in de regio als in de westerse landen, waaronder België. Er bestaat dan ook geen twijfel over dat in geval van betrokkenheid, deelname aan of ondersteuning van terroristische activiteiten de nationale veiligheid in het gedrang komt.

De aansluiting van uit België afkomstige personen bij dergelijke terroristische groeperingen kan er immers toe leiden dat er binnen deze organisaties een toenemende aandacht is voor België. Bovendien is het niet uitgesloten dat uit België afkomstige personen concrete informatie over de Belgische maatschappij verschaffen aan de terroristische groepering wat kan bijdragen tot het voorbereiden en uitvoeren van een aanslag in België.

Daarenboven kan er een aanzuigende werking uitgaan van personen die België zijn uitgereisd om zich aan te sluiten bij een terroristische groepering of deze te ondersteunen, hetgeen invloed heeft op radicalisering en rekrutering van potentiële uitreizigers die nog in België verblijven. Daarom vormt iedere persoon die België uitreist om zich aan te sluiten bij of deel te nemen aan de activiteiten van een terroristische organisatie een werkelijk en actueel gevaar voor de Belgische nationale veiligheid. Dit geldt niet alleen voor personen die actief deelnemen aan de gewapende strijd en/of persoonlijk betrokken zijn bij het plegen van terroristische misdrijven, maar ook voor personen die hieraan praktische ondersteuning bieden.

In casu dient vastgesteld te worden dat het OCAD in haar nota van 11 september 2018, u inschaalt op (dreigings-)niveau 3 ('ernstig') inzake extremisme en terrorisme. Dit lag in lijn met eerdere beoordelingen in haar nota's van 30 juni 2016 en 13 december 2017. Uit het koninklijk besluit van 28 november 2006 tot uitvoering van de wet van 10 juli 2006, blijkt dat onder dit niveau, het op één na hoogste, dient te worden verstaan dat de dreiging "mogelijk en waarschijnlijk" is.

Het OCAD is, overeenkomstig de wet van 10 juli 2006 betreffende de analyse van de dreiging en overeenkomstig het koninklijk besluit van 28 november 2006 tot uitvoering van deze wet, belast met het maken van punctuele en strategische evaluaties over de terroristische en extremistische dreiging, voornamelijk op basis van inlichtingen verkregen door de zogenaamde ondersteunende diensten.

Elementen uit de nota van het OCAD van 11 september 2018 die dienen te worden benadrukt zijn (i) dat u hoogstwaarschijnlijk binnen een jihadistische context naar de regio Syrië/Irak bent vertrokken om er een terroristische groep te vervoegen; (ii) dat er informatie voorhanden is waaruit blijkt dat u mogelijk opnieuw naar Syrië zou willen vertrekken; (iii) dat u bekend staat als een sympathisant van Lers

Doukayev, dader van een mislukte aanslag in Kopenhagen, aan wie u tevens onderdak geboden zou hebben; (iv) dat u recenter nog onderdak zou hebben geboden aan een personen die gekend staan voor het geven van extremistische preken buiten de context van de moskee; (v) dat u talrijke contacten onderhoudt met extremistische personen, waaronder personen veroordeeld voor terroristische activiteiten, binnen en buiten het Tsjetsjeense milieu; (vi) dat u in het verleden hebt trachten deel te nemen aan de gewapende strijd in Tsjetsjenië; en (vii) dat u zich nog steeds bezighoudt met wapenhandel. Dient tevens te worden benadrukt dat het OCAD uitdrukkelijk aangeeft dat “de weinige elementen à décharge die werden aangetoond” geen herziening staven van haar evaluatie gezien er “minstens evenveel elementen à charge te vermelden zijn. Zij hierbij gewezen op het feit dat het geenszins uit te sluiten valt dat het OCAD bepaalde informatie, gelet op de vertrouwelijke of gevoelige aard of de bron ervan, bekomen van haar partnerdiensten niet met het CGVS kan delen.

Gelet op het voorgaande, de centrale rol die het OCAD speelt bij de dreigingsanalyse in België, en het feit dat de voormelde informatie zeer recent is, ziet het CGVS zich gebonden aan de kwalificatie van het OCAD waarbij u ingeschaald wordt op (dreigings-)niveau 3 (‘ernstig’) inzake extremisme en terrorisme omwille van uw “intentie om schade te berokkenen” en uw “capaciteit om actie te ondernemen”. Uit het koninklijk besluit van 28 november 2006 tot uitvoering van de wet van 10 juli 2006, blijkt dat onder dit niveau, het op één na hoogste, dient te worden verstaan dat de dreiging “mogelijk en waarschijnlijk” is.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat er redelijke gronden bestaan om u als een gevaar voor de nationale veiligheid te beschouwen.

Zij hierbij volledigheidshalve opgemerkt dat de laatste twee nota’s van het OCAD, respectievelijk daterend van 13 december 2017 en 11 september 2018, dateren van na de beslissing van het Federaal Parket om het strafrechtelijk onderzoek – u werd ervan verdacht in Syrië te hebben gestreden – te klasseren zonder gevolg (zie de brieven van het Federaal Parket d.d.09/03/2016 en 06/12/2017 in de map ‘landeninformatie’) zodat aangenomen kan worden dat het OCAD bekend is met dit gegeven en desondanks de eerder uiteengezette analyse handhaaft. Gelet op het voorgaande, de centrale rol die het OCAD speelt bij de dreigingsanalyse en de expertise die zij hierin heeft, en het feit dat zij los van de vraag of iemand strafrechtelijk veroordeeld is kan beoordelen of iemand een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, is het gegeven dat het Federaal Parket de zaak geklasseerd heeft onvoldoende om te besluiten dat u geen gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid.

Tevens wordt volledigheidshalve nog opgemerkt dat waar de VSSE stelt dat er geen “concrete elementen” zijn die erop wijzen dat u effectief in Syrië was, ook hier dient te worden dat aangenomen dat het OCAD als centraal orgaan op de hoogte is van deze beoordeling door de VSSE. Gelet op de centrale rol en de expertise van het OCAD, het gegeven dat het OCAD informatie verzamelt van tal van partnerdiensten, en zij rekening houdt met tal van elementen (zoals ook blijkt uit haar nota’s), kan dit niet volstaan om te besluiten dat u geen gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat er redelijke gronden bestaan om u als een gevaar voor de nationale veiligheid te beschouwen. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 29/04/2019 opgeroepen om op 16/05/2019 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

Geconfronteerd met bovenstaande analyse verricht over u door het OCAD verklaart u het volgende:

U stelt (CGVS I p. 7) dat enkele kennissen van u in 2011 naar Syrië zijn vertrokken, dat ze werden getraind op een basis in Georgië met de bedoeling terug te keren naar Rusland, en dat ze u vroegen om met hen mee te gaan waarop u niet bent ingegaan. U verklaart verder (CGVS I p. 8-9) dat het klopt dat u naar Turkije bent gereisd voor een oogoperatie, dat u er mensen heeft gezien die geradicaliseerd zijn en u een voorstel deden om te gaan trainen in een basis waar rebellen dan naar de Kaukasus vertrekken. Gevraagd of u ooit het idee heeft gehad om naar Syrië te gaan, zegt u dat toen u in Turkije was wel de gedachte had om dit te doen en dan erna naar de Kaukasus te gaan. Bij herhaling van de vraag stelt u dat u geen ernstige gedachten daartoe heeft gehad, helemaal in het begin misschien een beetje. Uit uw verklaringen blijkt echter later (CGVS II p. 3-4, 8) dat twee achterneven van u in 2015-2016 naar Syrië zijn gereisd en er zich aansloten bij ISIS. Ze probeerden u te contacteren om u te overtuigen om ook naar Syrië te gaan. U geeft te kennen dat u toen een interne strijd voerde en voor u zelf wou uitklaren wat u ging doen, en u uiteindelijk hier niet op in ging. Later verklaart u hieromtrent dan weer (CGVS II p. 12) dat toen u in Turkije verbleef u een voorstel kreeg om te gaan strijden in Oekraïne, dat u toen hierover getwijfeld heeft, en stelde u uitdrukkelijk dat u nooit twijfels heeft gehad of u naar Syrië zou trekken, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw eerdere beweringen. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen incoherent zijn en u aldus geen duidelijkheid wenst te brengen over hetgeen zich in Turkije heeft afgespeeld inzake het voorstel dat u kreeg om te gaan strijden en uw reactie hierop, alsook over de vraag of u overwogen hebt om in Syrië te gaan strijden.

U verklaart (CGVS I p. 11; CGVS II p. 3 & 9) dat u éénmaal onderdak heeft gegeven aan Tagir, een Tsjetsjeense man die extreem religieus was en een wahabiet werd genoemd. U stelt dat hij zich voordeed als een arme man, dat ze dan bij mensen mogen langskomen en hun vertrouwen winnen om ze op die manier te rekruteren. Deze man ging niet akkoord met de manier waarop u uw geloof beleed en u zette hem na twee maanden buiten. Enkele dagen nadat hij uw huis had verlaten deed de politie een inval bij u thuis. Tagir had valse verklaringen over u afgelegd, als zou u terroristen financieren en van plan zijn naar Syrië af te reizen. Het is reeds merkwaardig dat u een dergelijk persoon die volgens uw verklaring tegen uw visie op de rechtsstaat was en u als een niet-gelovige beschouwde, zo lang onderdak biedt. U ontkent (CGVS II p. 9) dat u recenter nog onderdak heeft geboden aan personen die gekend staan voor het geven van extremistische preken. U geeft echter ook te kennen dat u onderdak gaf aan mensen van wie u geen idee had wie ze waren. Het is bijzonder merkwaardig dat u na uw aanhouding door de politie die op aangeven van Tagir u ervan verdacht terroristen financieel te steunen en van plan te zijn om naar Syrië te reizen, nog mensen bij u zou laten overnachten hebben waarvan u geen vermoeden had wie ze waren. Nog daargelaten dat het weinig aannemelijk is dat u personen onderdak gaf waarvan u geen idee had wie ze waren, zeker in de context dat u reeds door de politie werd opgepakt en ondervraagd over terroristische activiteiten waarbij u zou betrokken zijn, komt u in sé niet verder dan een loutere ontkenning van de gemaakte vaststelling van het OCAD. Gevraagd of u in België mensen kent die naar Syrië zijn gegaan om er te vechten, antwoordt u bevestigend (CGVS II p. 11). U stelt dat u ze niet als vrienden beschouwt maar dat u ze kent van in de moskee en in de sportzaal. U heeft ook kennissen uit uw dorp in Tsjetsjenië die naar Syrië zijn vertrokken. Aldus slaagt u er niet in om de informatie van het OCAD dat u banden heeft met extremisten te ontcrachten.

U verklaart dat (CGVS I p. 13) u een aanhanger bent van Ichkeria, de niet-religieuze nationalistische oppositie voor een onafhankelijk Tsjetsjenië. Gevraagd waarom de politie u dan beschouwt als iemand met banden met extremistische islamitische milieus, stelt u (CGVS I p. 13) dit niet te weten maar geeft u ook te kennen dat u wel degelijk in contact stond met dergelijke mensen. U stelt dat het volgens jullie traditie is dat Tsjetsjenen met elkaar omgaan. U verklaart ook (CGVS II p. 10-11) dat u in België personen kent die zijn veroordeeld voor terroristische activiteiten. U stelt dat ze van dezelfde overtuiging zijn als u, dat ze correcte mensen zijn en niet bij een bepaalde groepering behoorden, dat ze ook naar Oekraïne wilden gaan, en dat ze ervan verdacht werden naar Syrië te zijn vertrokken. Gelet op het feit dat zij volgens uw verklaring in België veroordeeld werden voor terroristische activiteiten, is het louter een blote bewering van uwentwege dat zij niet tot een bepaalde groepering zouden behoren of niet naar Syrië zouden zijn getrokken.

Bovenstaande vaststellingen geven dus aan dat u personen kent die veroordeeld zijn voor terroristische activiteiten, dat u Syriëstrijders kent, en dat u banden heeft met extremistische islamisten, hetgeen een bevestiging is van de analyse die het OCAD heeft gemaakt, en er aldus meer waarheid in de analyse van het OCAD zit dan dat u wil toegeven.

U ontkent (CGVS II p. 7-8) dat u in België aan Lors Doukayev, de dader van de mislukte aanslag in Kopenhagen tegen de krant Jyllands-Posten omwille van de Mohammed cartoons, onderdak heeft geboden en verklaart dat u deze persoon nog nooit heeft ontmoet. U stelt zelfs dat op het moment dat deze persoon de aanslag pleegde in Kopenhagen u nog niet in België was en u pas op 10/12/2009 uw verzoek hier indiende. Dit argument kan echter niet aanvaard worden daar uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Lors Doukayev de aanslag in september 2010 probeerde te plegen, toen u dus in weerwil van uw bewering weldegelijk al in België verbleef.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS I p. 6) dat u aanvankelijk stelde dat sinds u uw land van herkomst heeft verlaten u nog één keer bent teruggekeerd naar Rusland (ergens tussen 2007-2009) maar dat u niet tot in Tsjetsjenië bent geraakt omdat uw vader dit te weten kwam en u liet tegenhouden. Bij verdere bevraging geeft u uiteindelijk toe (CGVS I p. 21-24; CGVS II p. 14) dat u effectief bent teruggekeerd naar Tsjetsjenië en de bedoeling had om zich aan te sluiten bij de rebellen, m.n. de groep rond Vadalov en Gakayev. U heeft nu spijt van deze beslissing, hetgeen echter weinig overtuigend overkomt daar u blijkens uw verklaringen (CGVS I p. 13-14) van plan was om in 2015 naar de Donbas in Oekraïne te gaan om er zich aan te sluiten bij de groep rond Isa Munayev, een Tsjetsjeense commandant, om er te vechten tegen Kadyrovtsi. Dit bevestigt verder de vaststelling van OCAD dat u in het verleden hebt getracht om de deel te nemen aan de gewapende strijd in Tsjetsjenië.

U ontkent voorts (CGVS II p. 12) dat u zich bezighoudt met wapenhandel en vraagt zich af indien u dit zou doen waarom u dan niet daarvoor wordt opgepakt en in beschuldiging gesteld. Er moet worden opgemerkt dat het feit dat u tot op heden hiervoor niet in beschuldiging werd gesteld, niet zonder meer wil zeggen dat u bij dergelijke feiten betrokken zou zijn. Het CGVS heeft geen zicht o.b.v. welke elementen het OCAD tot deze stelling komt.

Uw advocaat verklaart (CGVS II p. 16) dat hetgeen u wordt ten laste gelegd enkel gebaseerd is op een analyse van het OCAD, dat u nooit door een gerechtelijke instantie in beschuldiging werd gesteld, en dat indien u effectief onderdak heeft geboden aan Doukayev en betrokken bent bij wapenhandel er niet

begrepen kan worden waarom u niet officieel vervolgd werd. Er moet worden opgemerkt dat artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken als er redelijke gronden bestaan om de vreemdeling te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. De vreemdelingenwet voorziet aldus niet in de vereiste van een officiële inbeschuldigingstelling of definitieve veroordeling. Het CGVS ziet zich gebonden door de analyse en inschatting gemaakt door OCAD, het orgaan in België dat belast is met de inschatting van het risico die individuen vormen voor de nationale veiligheid. Zoals hierboven werd aangehaald bent u door het OCAD ingeschaald op (dreigings-)niveau 3 ('ernstig') inzake extremisme en terrorisme en blijkt uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dan ook dat er redelijke gronden zijn dat u een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, slaagt u er niet in een ander licht te werpen op deze beoordeling.

Voorts haalt uw advocaat aan dat de analyse van het OCAD gebaseerd is op inlichtingen - die niet openbaar zijn - hetgeen de rechten van de verdediging bemoeilijkt. Hierbij wordt vooreerst opgemerkt het Commissariaat-generaal een administratie is waarop de regels eigen aan een procedure van jurisdictionele aard niet van toepassing zijn. De rechten van verdediging zijn dan ook niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verder moet er worden opgemerkt dat het CGVS zich baseert op informatie van andere overheidsdiensten op basis waarvan kan geoordeeld worden dat er redelijke gronden bestaan om u als een gevaar voor de nationale veiligheid te beschouwen. Deze informatie bevindt zich in uw administratief dossier en kan door u worden geraadpleegd, waardoor u in staat wordt gesteld om deze tegen te spreken, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door zelf relevante en overtuigende stukken met betrekking ter staving van uw versie van de feiten bij te brengen. Dat de bronnen waarop het OCAD zich baseert niet openbaar zijn doet tot slot geen afbreuk aan de gemaakte inschatting van het OCAD, die overeenkomstig artikel 11, § 6, van hogervermeld koninklijk besluit van 28 november 2006 het niveau van de dreiging bepaalt door zich te steunen op een beschrijving van de ernst en de waarschijnlijkheid van het gevaar of van de dreiging.

Ook verwijst uw advocaat naar het arrest van 14 mei 2019 uitgevaardigd door het Hof van Justitie van de Europese Unie dat de status van een erkend vluchteling kan worden ingetrokken indien hij een gevaar voor de samenleving vormt maar dat deze persoon dan nog steeds een vluchteling is. Er moet worden opgemerkt dat het Hof van Justitie in haar arrest van 14 mei 2019 voor recht verklaarde: "Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten." Voorts stelde het Hof dat de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 bedoelde gevallen waarin de lidstaten de vluchtelingenstatus kunnen intrekken of kunnen weigeren deze status te verlenen, in wezen overeenkomen met de gevallen waarin de lidstaten krachtens artikel 21, lid 2, van die richtlijn en artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève een vluchteling kunnen terugleiden, en dat wanneer de terugleiding van een vluchteling die zich in één van de in artikel 14, leden 4 en 5, en artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 bedoelde situaties bevindt, het risico meebrengt dat zijn in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden, dan mag de betreffende lidstaat niet afwijken van het beginsel van non-refoulement in de zin van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève. (HvJ, 14 mei 2019, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, M. t. Tsjechië en X en X t. België, §§ 93 en 95). Er moet worden opgemerkt dat het CGVS van oordeel is dat uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken daar er redelijke gronden zijn dat u een gevaar voor de nationale veiligheid vormt doch dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie. Met deze beslissing eerbiedigt het CGVS aldus de hierboven aangehaalde uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De brief van uw vertrouwenspersoon is wat betreft de problemen die u in België zou gekend hebben gebaseerd op uw verklaringen zodat deze geen objectieve bewijswaarde heeft. Wat betreft de problemen die uw oom in Sint-Petersburg omwille van u zou gekend hebben toen u bij terugkeer van een vakantie in België werd gearresteerd, moet worden opgemerkt dat deze informatie in deze brief van uw vertrouwenspersoon gebaseerd is op "diverse anonieme getuigenissen" als ook van uw oom in kwestie, waar bijgevolg ook maar weinig bewijswaarde aan kan worden toegekend. De brief van uw vertrouwenspersoon is hoe dan ook niet bij machte om uw inschaling door het OCAD te weerleggen noch het oordeel van het CGVS dat uw vluchtelingenstatus aldus moet worden ingetrokken daar er redelijke gronden zijn dat u een gevaar voor de nationale veiligheid vormt doch dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid

naar de Russische Federatie. De informatie over uw reis naar Turkije en Egypte wordt niet betwist maar is evenmin bij machte om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Op 5 februari 2020 stuurt de verzoekende partij een aanvullende nota per fax op. Met deze aanvullende nota wenst de verzoekende partij de volgende documenten neer te leggen:

- Omzendbrief van het college van procureurs-generaal bij de hoven van beroep, gemeenschappelijke gegevensdatabank Foreign Terrorist Fighters (22/2016);
- Vereenvoudigde versie van het nationaal veiligheidsplan 2016-2019 van de geïntegreerde politie;
- Bijlage 1 van de omzendbrief 16/2014;
- Kopie van het verzoek tot toegang tot het gerechtelijk dossier bij het federaal parket van 5 februari 2020.

De verzoekende partij licht ook toe waarom ze deze stukken bijbrengt.

2.2. Artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat: *“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”*

Ter terechtzitting wijst de kamervoorzitter erop dat de aanvullende nota elementen bevat die reeds in het verzoekschrift konden aangevoerd worden.

Ter terechtzitting vraagt de verzoekende partij om ten minste rekening te houden met het laatste stuk, namelijk haar vraag tot toegang tot het gerechtelijk dossier bij het federaal parket.

De Raad wijst erop dat de procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet bedoeld is om de middelen uit het verzoekschrift uit te breiden. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken. Anders komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvullende nota geen nieuwe elementen conform artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ter kennis brengt, waardoor haar aanvullende nota in zijn geheel uit de debatten wordt geweerd. De verzoekende partij kon het administratief dossier sinds 19 augustus 2019 op de Raad inkijken en bijgevolg eerder dan de dag voor de terechtzitting het federaal parket aanschrijven om inzage in het gerechtelijk dossier te vragen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Standpunten van de partijen

3.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag); van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/3/1 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking

komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU); van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM); van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van de verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst citeert de verzoekende partij een aantal van de door haar aangehaalde bepalingen.

In een tweede onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat de verslagen van de Veiligheid van de Staat (hierna: VVSE) en het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging (hierna: het OCAD) in haar geval niet beschouwd mogen worden als elementen die aantonen dat er "redelijke gronden" zijn. De verzoekende partij benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij nooit werd veroordeeld en dit terwijl de staatsveiligheid haar al jaren volgt, ze meerdere keren door de overheden werd gehoord en haar woning werd doorzocht. De verzoekende partij onderstreept dat het federaal parket in de brief van 6 december 2017 zelf aangeeft dat de zaak tegen haar geseponeerd werd. De verzoekende partij stelt dat dit betekent dat er geen afdoende gronden waren om haar te vervolgen. Ze wijst erop dat het federaal parket toegang heeft tot de bronnen van de staatsveiligheid. Bovendien hebben OCAD en VSSE de plicht om overheden te informeren indien zij informatie hebben dat de verzoekende partij een misdrijf zou hebben gepleegd. Voorts meent de verzoekende partij dat de elementen waarvan sprake is in de nota van 2017 en 2018 dezelfde zijn als degene aangehaald in de eerdere rapporten, namelijk dat zij onderdak gegeven heeft aan L.D., contact zou hebben met het jihadistisch milieu en dat ze naar Irak of Syrië in 2014 zou zijn gegaan. De verzoekende partij stelt dat de verslagen van de VSSE en OCAD niet gebaseerd zijn op recente inlichtingen. Daarenboven zijn ze volgens haar gebaseerd op vermoedens en beweringen die niet bewezen zijn. Voorts zet de verzoekende partij uiteen:

"Het is opmerkelijk dat de OCAD schrijft met een gestereotypeerd aanpak dat "l'intéressé est rentré de la zone Syrie/Iraq qu'il avait rejoint dans un contexte djihadiste et où il a rallié un groupement terroriste", terwijl VSSE erkent dat het niet bewezen is.

De eiser heeft bovendien tijdens zijn persoonlijke onderhoud bewijsstukken neergelegd in verband met zijn reis in Turkije in 2014, om te staven dat hij niet Syrië was vertrokken.

Betreffende de wapenhandel, stelt de VSSE (06/05/2018):

"Mijn dienst heeft geen recente informatie over zijn toegang tot wapens of zijn betrokkenheid in wapenhandel".

Indien de eiser effectief in het verleden deel heeft genomen in wapenhandel, quod non, en dat er effectieve elementen die dit zou tonen, is het ondenkbaar dat hij daarvoor nooit vervolgd werd en in vrijheid blijft.

Betreffende [L. D.], werd de eiser meerde keren door de overheden betreffende dit problematiek gehoord. Er werden twee huiszoekingen gevoerd, zonder dat de eiser verder vervolgd werd.

Het onderzoek liet blijken dat de eiser op dat moment nog bij zijn ouders verbleven en zou niet op dat moment die [D.] hebben kunnen onthalen. Tijdens zijn gehoor bij het CGVS, kon de eiser zich niet meer herinneren op basis van welke elementen van het onderzoek het werd vastgesteld dat het niet mogelijk was dat [D.] zou een onderdak hebben verleend, een stelt verkeerdelijk dat hij nog niet in België was.

Verzoekende partij nodigt desgevallend de verwerende partij uit om contact op te nemen met het parket om de informaties over deze zaak te bekomen en kennis te nemen van de elementen waarop het parket zich baseerde om die zaak te seponeren.

Betreffende zijn contact met radicale individuen, stelt de VSSE van een mogelijke betrokkenheid bij de FTF-problematiek.

De elementen waarop de verwerende partij zich baseert zijn bijgevolg niet afdoend om beschouwd te kunnen zijn als "redelijke gronden", in de zin van het artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet."

In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij gebruik maakt van informatie afkomstig uit de verslagen van OCAD en VVSE die op hun beurt informatie putten uit inlichtingen en informatie waartoe zij geen toegang heeft. De verzoekende partij vervolgt dat ook de verwerende partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen toegang hebben tot deze bronnen waardoor zij hun waarde niet kunnen beoordelen. De verzoekende partij stelt dat hierdoor haar rechten van verdediging worden miskend. De verzoekende partij betoogt:

"Dit miskent de rechten van de verdediging, terwijl:

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir; notamment, arrêt M., EU:C:201 2:744, point 87 et jurisprudence citée). [...] Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts Alassini e.a., C-317/08 à C320/08, EU:C:2010:146, point 63; G. et K., EU:C:2013:533, point 33, ainsi que Texdata Software, C 418/11, EU:C:2013:588, point)» (HvJ, arrest C-166/13, 5 november 2014).

Inzake nationaliteitsverklaringen, eisen de rechtbanken en hoven:

« des faits précis, détaillés afin de pouvoir les soumettre à la contradiction des parties et de permettre aux Tribunaux d'en apprécier l'éventuelle gravité en pleine connaissance de cause »¹, « défaits objectifs susceptibles d'être vérifiés, afin que le juge (...) puisse asseoir sa conviction sur des éléments matériels tangibles, qui, selon lui, excluent tout doute »² (wij onderstrepen).

De rechtbank van eerste aanleg oordeelde dat:

«affirmer que X partage l'idéologie du mouvement fondamentaliste turc «Mili Gorus » et est considéré dans les milieux turcs comme un militant convaincu, prônant un islamisme pur et dur, sans communiquer les faits précis qui constituent les prémisses d'une telle conclusion, revient, en réalité, à laisser à l'auteur de cette affirmation le soin d'apprécier qualitativement le comportement de l'appelant, alors que cette appréciation appartient, in fine, au juge saisi du recours ; (...)

Qu'à défaut d'être étayée par des faits précis et pertinents, l'opposition du Procureur du Roi place X dans l'impossibilité de se défendre des accusations graves qui sont portées à son encontre » (wij onderstrepen).

Deze verslagen van OCAD en VSSE zijn niettemin de enige grond waarop de verwerende partij zich baseert om te beschouwen dat er "redelijke gronden" bestaan."

Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat zij in het kader van de gerechtelijke onderzoeken op verschillende aangevoerde elementen heeft geantwoord en dat er eveneens huiszoeken uitgevoerd werden, doch werd de zaak geseponeerd. De verzoekende partij benadrukt dat deze beschuldigingen als gevolg hebben dat zij haar internationale bescherming verliest, wat kan leiden tot de intrekking van haar verblijfsstatus zonder dat zij zich hiertegen kan verdedigen. De verzoekende partij is ook van mening dat de vluchtelingenstatus intrekken op basis van elementen die niet leiden tot strafrechtelijke vervolgingen het vermoeden van onschuld dat door artikel 6 van het EVRM beschermd is, miskent. De verzoekende partij herhaalt eens te meer dat zij nooit veroordeeld werd voor de feiten waarvan zij in de bestreden beslissing beschuldigd wordt.

In een vierde onderdeel erkent de verzoekende partij dat familieleden en verre kennissen naar Syrië vertrokken zijn om er te strijden, maar daarom vormt zij nog geen gevaar voor de nationale veiligheid. OCAD gaf aan dat de verzoekende partij al in 2014 van plan was om naar Syrië te gaan, maar de verzoekende partij stelt dat zij dit niet gedaan heeft. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat OCAD in haar verslag van 11 september 2018 meldt dat verzoekende partij de aanslagen in Brussel en Parijs veroordeeld heeft. Tevens geeft de verzoekende partij toe dat zij in het verleden één keer een "verkeerde" persoon thuis onthaald heeft, maar daarna besloten heeft om dit niet meer te doen. De verzoekende partij betoogt ook dat het feit dat zij naar een moskee gaat, salafist zou zijn, de Tsjetsjeense strijd ondersteunt (zonder eraan deel te nemen) of contact zou hebben met salafisten, niet strafbaar is en deel uitmaakt van de vrijheid van meningsuiting. De verzoekende partij geeft ook aan dat zij al enige tijd in België verblijft en naar Duitsland pendelt waar haar echtgenote en kinderen verblijven. De verzoekende partij stelt dat zij moeilijk als een gevaar voor de maatschappij kan beschouwd worden. Hierop concludeert de verzoekende partij dat er geen redelijke gronden bestaan om haar als gevaar voor de nationale veiligheid te beschouwen.

3.1.2. Standpunt van de verwerende partij

Met betrekking tot het tweede middelenonderdeel van de verzoekende partij verwijst de verwerende partij naar de motivering in de bestreden beslissing waarin uiteengezet wordt dat:

"Het OCAD is, overeenkomstig de wet van 10 juli 2006 betreffende de analyse van de dreiging en overeenkomstig het koninklijk besluit van 28 november 2006 tot uitvoering van deze wet, belast met het maken van punctuele en strategische evaluaties over de terroristische en extremistische dreiging,

voornamelijk op basis van inlichtingen verkregen door de zogenaamde ondersteunende diensten.” Zij merkt hierbij op dat de ondersteunende diensten onder andere de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, de politiediensten en de FOD Binnenlandse Zaken, in het bijzonder de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn (artikel 2, 2° van de wet van 10 juli 2006). De verwerende partij benadrukt dat de analyses van het OCAD van zeer groot belang zijn bij de beoordeling van de vraag of er redelijke gronden bestaan om de betreffende vreemdeling te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid; en dat zij zich, gelet op deze centrale rol van het OCAD in de analyse van de terroristische en extremistische dreiging, gebonden ziet door de evaluaties die het aangaande de verzoekende partij gemaakt heeft.

Waar de verzoekende partij stelt dat een strafdossier tegen haar geseponeerd werd, en zij in andere gevallen niet gerechtelijk vervolgd werd, merkt de verwerende partij op dat een (definitieve) veroordeling geen vereiste is voor de intrekking van de vluchtelingenstatus omwille van een gevaar voor de nationale veiligheid. Voor de intrekking van de vluchtelingenstatus ter bescherming van de nationale veiligheid moet er slechts sprake zijn van ‘redelijke gronden’ om de betrokkene als een dergelijk gevaar te beschouwen. Dat het strafdossier met referentie FD35.98.103/14 – i.e. het dossier waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken bij het federaal parket informeerde middels haar brief van 16 oktober 2017, aangaande het onderzoek naar het afreizen naar Syrië om er te strijden (farde ‘landeninformatie’, stuk 4b) – zonder gevolg is geseponeerd of dat in andere gevallen geen gerechtelijke procedure zou zijn opgestart, is op zich niet voldoende om te concluderen dat er *in casu* geen sprake is van redelijke gronden om de verzoekende partij als een gevaar voor de nationale veiligheid te beschouwen. Immers, een seponering of het niet opstarten van een gerechtelijke procedure kan door verschillende redenen ingegeven zijn, en houdt *an sich* geen uitspraak over schuld of onschuld in. De verwerende partij merkt op dat blijkens de bestreden beslissing de commissaris-generaal de nota’s van de VSSE van 5 juli 2016 en 5 maart 2018, alsook de seponering van het strafdossier met referentie FD35.98.103/14 heeft meegenomen in zijn beoordeling van haar individuele situatie. De verwerende partij benadrukt dat het OCAD consequent de verzoekende partij ingeschaald heeft op niveau 3 (één niveau onder het hoogste) inzake terrorisme en extremisme. Waar de verzoekende partij het feit hekelt dat de commissaris-generaal hierbij aanneemt dat het OCAD bij het opstellen van haar nota’s van 13 december 2017 en 11 maart 2018 op de hoogte was van de beoordeling van de VSSE en het seponeren van het voormelde strafdossier, antwoordt verweerder dat, zoals eerder gesteld, de Belgische veiligheidsdiensten en de politiediensten wettelijk bepaalde ondersteunende diensten van het OCAD vormen.

Het voormelde koninklijk besluit van 28 november 2006 voorziet in artikel 11, § 1 in de aanduiding binnen elke ondersteunende dienst van een centraal contactpunt dat belast is met de uitwisseling van informatie met het OCAD en er over waakt dat de relevante inlichtingen waarover de ondersteunende dienst beschikt “binnen de kortste termijn” overgemaakt worden aan het OCAD. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan onderhavige nota (bijlage 2) dat het OCAD via zijn verbindingsofficieren in permanent contact staat met de partnerdiensten, in het bijzonder de politie- en veiligheidsdiensten, en via hen voortdurend feedback krijgt van lopende onderzoeken. Gelet op het voorgaande kon de commissaris-generaal met reden aannemen dat het OCAD op de hoogte was van de beoordeling van de VSSE en het seponeren van het voormelde strafdossier (*supra*) bij haar evaluatie rekening heeft gehouden met deze elementen. De verwerende partij benadrukt ten slotte nog dat uit de nota van 11 september 2018 blijkt dat het OCAD ook rekening heeft gehouden met de elementen *à décharge*, doch dat er geoordeeld werd dat deze elementen geen herziening wettigden van de gemaakte evaluatie.

Met betrekking tot het derde onderdeel van het middel merkt de verwerende partij op dat de commissaris-generaal het OCAD niet kan opleggen om in haar evaluaties de door haar gebruikte bronnen te vermelden. Evenmin bestaat er een wettelijke verplichting voor het OCAD om dit te doen. Bovendien voorziet de wet van 10 juli 2006 betreffende de analyse van de dreiging in een aantal embargoprotocollen, waardoor het OCAD niet zonder meer alle voor haar beschikbare informatie kan delen met externe diensten. Dat de bronnen waarop het OCAD zich baseert niet openbaar zijn doet *an sich* geen afbreuk aan de gemaakte inschatting van het OCAD, die overeenkomstig artikel 11, § 6 van hogervermeld koninklijk besluit van 28 november 2006 het niveau van de dreiging bepaalt door zich te steunen op een beschrijving van de ernst en de waarschijnlijkheid van het gevaar of van de dreiging.

Inzake de ingeroepen schending van de rechten van verdediging, antwoordt de verwerende partij dat deze slechts van toepassing zijn op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638). In dit verband geeft ze aan dat het Commissariaat-generaal tot het bestuur behoort en geen rechtsprekend orgaan is waardoor het enkel de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moet nemen. Ook artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM.

De verwerende partij merkt tot slot op dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 mei 2019 uitgebreid werd geconfronteerd met de inhoud van de nota van het OCAD van 11 september 2018, en hierbij de gelegenheid kreeg hierop te repliceren. De verzoekende partij kreeg eveneens de kans om aan te geven waarom haar vluchtelingenstatus behouden dient te blijven. Deze verklaringen werden beoordeeld door de commissaris-generaal en er werd hieromtrent een motivering opgenomen in de bestreden beslissing. De verwerende partij wijst erop dat de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, zich in het administratief dossier bevindt en door de verzoekende partij kan worden geraadpleegd, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld om deze tegen te spreken, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door zelf relevante en overtuigende stukken ter staving van haar versie van de feiten bij te brengen. De verwerende partij is van mening dat de verzoekende partij er niet in slaagt om een ander licht te werpen op de evaluatie van het OCAD, noch op de beoordeling van de commissaris-generaal zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij in een vierde middelonderdeel stelt dat zij geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid door te verwijzen naar één zin in de nota van het OCAD van 11 september 2018, naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, naar de vrijheid van meningsuiting en naar het feit dat zij enkel naar Duitsland pendelt om haar gezin te zien, antwoordt de verwerende partij dat dit alles geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het OCAD op 11 september 2018 van oordeel was dat de extremistische en terroristische dreiging die uitgaat van de verzoekende partij nog steeds als 'ernstig' (niveau 3) dient te worden beschouwd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

3.2.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat er redelijke gronden bestaan om de verzoekende partij te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

3.2.4. De Raad bemerkt dat de Belgische wetgever het begrip “nationale veiligheid” niet gedefinieerd heeft. Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 14, lid 4, onder a) van richtlijn 2011/95/EU.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, punt 21).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat het begrip “nationale veiligheid” zowel betrekking heeft op de interne en op de externe veiligheid van een lidstaat. Het Hof heeft daarbij op algemene wijze aangegeven dat zowel de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de nationale veiligheid in gevaar kunnen brengen (HvJ 24 juni 2015, C-373/13, *H.T.*, punt 78). In deze zin stelt overweging 37 van de richtlijn 2011/95/EU het volgende: *“Het begrip nationale veiligheid en openbare orde heeft ook betrekking op gevallen waarin een onderdaan van een derde land behoort tot een vereniging die steun verleent aan het internationale terrorisme of een dergelijke vereniging steunt.”* Dit is in lijn met rechtspraak van het Hof die aangeeft dat terrorisme en de bestrijding ervan, onder het begrip „nationale veiligheid” vallen (HvJ 26 november 2002, C-100/01, *Oteiza Olazabal*, punten 12 en 35 en HvJ 13 september 2016, C-304/14, *C.S.*, punt 39).

Gelet op de vergaande gevolgen die een intrekking van de vluchtelingenstatus kan inhouden, moet artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 14, lid 4, onder a) van richtlijn 2011/95, op beperkende wijze worden geïnterpreteerd (cf. de aangehaalde rechtspraak van andere lidstaten en rechtsleer in de EASO Judicial Analysis “Ending international protection”, p. 46-47). In dezelfde zin kan in de memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat *“de weigerings- of uitsluitingsgevallen die worden gerechtvaardigd door een gevaar voor de samenleving of de nationale veiligheid, slechts op een beperkt aantal situaties betrekking moeten hebben of zelfs helemaal uitzonderlijk moeten blijven”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 22 juni 2015, nr. 54-1197/001, 16).

3.2.5. In het kader van een intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ligt de bewijslast bij de verwerende partij die moet aantonen dat er “redelijke gronden” zijn om de betrokken persoon te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. De Raad wijst er op dat de artikelen van de Vreemdelingenwet en van de richtlijn 2011/95/EU geen regels vooropstellen met betrekking tot het administratiefrechtelijk bewijs in deze materie, zodat men gewag kan maken van een vrij bewijsstelsel. De verwerende partij heeft een vrije keuze van bewijsmiddelen om aan te tonen dat er redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene een gevaar vormt voor de nationale veiligheid en dat daarom de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Het spreekt voor zich dat de verwerende partij concrete, voldoende geobjectiveerde, consistente en zwaarwichtige gegevens moet aanbrengen waaruit een gevaar van de nationale veiligheid kan worden afgeleid. Het gevaar moet immers werkelijk zijn; loutere vermoedens of verdenkingen zijn in dit verband bijgevolg onvoldoende en kunnen niet als “redelijke gronden” worden beschouwd. Bovendien oordeelde het Hof in het arrest B en D als volgt: *“In dit verband dient er meteen op te worden gewezen dat in het stelsel van de richtlijn het actuele gevaar dat een vluchteling eventueel voor de betrokken lidstaat oplevert, niet in het kader van artikel 12, lid 2, van de richtlijn in aanmerking wordt genomen, maar enerzijds in het kader van artikel 14, lid 4, sub a, volgens hetwelk deze lidstaat de aan een vluchteling*

verleende status met name kan intrekken wanneer er goede redenen bestaan om hem als een gevaar voor de veiligheid te beschouwen, en anderzijds in het kader van artikel 21, lid 2, waarin wordt bepaald dat de lidstaat van ontvangst, zoals ook door artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève wordt toegestaan, een vluchteling mag uitzetten of terugleiden wanneer redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij een gevaar vormt voor de veiligheid of de samenleving van deze lidstaat.” (HvJ 9 november 2010, C-57/09 en C-101/09, B en D t. Bundesrepublik Deutschland, punt 101).

Waar artikel 12, lid 2, sub b en c van voormelde richtlijn erop gericht is in het verleden gestelde daden te bestraffen, moet bij de toepassing van artikel 14, lid 4 onder a worden nagegaan wat het actuele gevaar is dat de betrokken vluchteling oplevert voor de lidstaat die hem of haar als vluchteling erkend heeft. Bijgevolg moet bij de toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet eveneens worden nagegaan of de betrokken vluchteling een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid van de lidstaat die hem of haar als vluchteling erkend heeft.

Uit dit alles vloeit voort dat een individueel onderzoek geval per geval moet worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid en de actualiteit van het gevaar die van de vluchteling uitgaan voor de nationale veiligheid. Een intrekking van de vluchtelingstatus in het kader van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet gebaseerd zijn op algemene overwegingen.

In dit verband herinnert de Raad eveneens aan de rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent artikel 47 van het Handvest waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert. Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing dat de verzoekende partij kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens haar genomen besluit is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen haar worden meegedeeld (HvJ 17 november 2011, C-430/10, *Gaydarov*, punt 41). Het doel is niet alleen de verzoekende partij de mogelijkheid te bieden haar rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, maar ook de rechter ten volle in staat te stellen om de wettigheid van de bestreden beslissing te toetsen (HvJ 3 september 2008, C-402/05 P en C-415/05 P, *Kadi en Al Barakaat International Foundation/Raad en Commissie*, punt 337). Hierbij dient in acht genomen te worden dat het noodzakelijk kan blijken om bepaalde informatie niet aan de verzoekende partij mee te delen omwille van dwingende overwegingen in verband met de staatsveiligheid (zie in die zin HvJ 3 september 2008, C-402/05 P en C-415/05 P, *Kadi en Al Barakaat International Foundation/Raad en Commissie*, punt 342). Dit weerspiegelt zich ook in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Dit houdt in dat de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen, worden vermeld behalve indien redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Het Hof van Justitie heeft reeds beklemtoond dat het aanwenden van deze uitzonderingsgrond niet vrijblijvend is. Het komt in dit geval toe aan de verwerende partij om aan te tonen dat de staatsveiligheid daadwerkelijk zou worden geschaad indien de redenen die ten grondslag liggen aan de betrokken beslissing en het daarop betrekking hebbende bewijsmateriaal, nauwkeurig en volledig aan de betrokkene zouden worden meegedeeld. Er is dus geen vermoeden dat geldt ten gunste van het bestaan en de gegrondheid van de door de verwerende partij aangevoerde redenen (naar analogie cf. HvJ 4 juni 2013, C-300/11, *ZZ.*, punt 61).

De Raad wijst er tevens op dat hij geen onderzoeksbevoegdheid heeft. Hij moet zijn beoordeling steunen op de stukken van het rechtsplegingsdossier.

3.2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij gebruik gemaakt heeft van de volgende elementen bij het nemen van de bestreden beslissing:

- o Een schrijven van 9 maart 2016 waarin het federaal parket aan de verwerende partij meedeelt dat er een onderzoek lopende is naar de verzoekende partij daar zij verdacht wordt van een vertrek naar Syrië op 14 januari 2014.
- o Een schrijven van 29 maart 2016 waarin de VVSE meedeelt dat de verzoekende partij gekend is voor haar contacten met de radicale milieus zowel in Brussel als in het buitenland. De verzoekende partij wordt er ook van verdacht om in de periode januari – juni 2014 in Syrië verbleven te hebben, maar dit werd niet formeel bewezen.

- o In een nota van 30 juni 2016 deelt OCAD mee dat *"l'intéresse est rentré de la zone Syrie/Iraq qu'il avait rejoint dans un contexte djihadiste et où il a rallié un groupement terroriste. Son intention de nuire et sa capacité d'action indiquent qu'il constitue une menace terroriste/extremiste grave (niveau 3)."* In deze nota geeft OCAD voorts mee dat de verzoekende partij contacten heeft binnen het radicaal islamitisch Tsjetsjeense milieu en dat zij rechtstreeks of onrechtstreeks in contact staat met mensen die betrokken zijn bij het Syrisch strijdtoneel. Ook vermeldt OCAD dat de verzoekende partij in mei 2014 uit Syrië teruggekeerd is en dat zij binnenkort terug zou vertrekken. Ten slotte stelt OCAD dat de verzoekende partij een sympathisant is van Doukaev Lors en dat zij hem zelfs in Brussel onderdak zou gegeven hebben.
- o In een nota van 5 juli 2016 deelt de VSSE mee dat de verzoekende partij op 5 juni 2016 samen met haar partner en kinderen voor een vakantie van een maand naar Egypte vertrokken is en dat ze bij vertrek gecontroleerd werden. De verzoekende partij mocht na controle de reis verderzetten. In 2015 zou de verzoekende partij een gelijkaardige reis gemaakt hebben. De VSSE geeft verder mee dat de verzoekende partij op de geconsolideerde lijst van Syriëstrijders onder categorie 3 (terugkeerder) staat, daar de verzoekende partij ervan verdacht wordt tussen januari en juni 2014 in Syrië verbleven te hebben. De VSSE herhaalt dat er geen concrete informatie aanwezig is waaruit blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk in Syrië verbleven heeft. Op 10 juni 2015 en 4 december 2015 vonden bij de verzoekende partij en zijn ouders huiszoekingen plaats door de federale politie.
- o In de brief van 18 oktober 2017 vraagt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende informatie aan het federaal parket.
- o In een brief van 6 december 2017 deelt het federaal parket mee dat de zaak tegen de verzoekende partij zonder gevolg geklasseerd werd.
- o In een nota van 13 december 2017 (ref OCAD/359759/177) herhaalt OCAD dat de verzoekende partij veel contacten heeft binnen het radicaal islamitisch Tsjetsjeense milieu, dat zij naar Syrië getrokken is, dat zij opnieuw naar Syrië zou willen vertrekken, dat zij een sympathisant is van Doukaev Lors en hem zelfs onderdak in Brussel zou gegeven hebben. Volgens OCAD is er informatie beschikbaar die stelt dat de verzoekende partij in 2012-2013 deel zou hebben uitgemaakt van een terroristische organisatie in Syrië voordat zij in mei 2014 uit Syrië naar België teruggekeerd is. In dit schrijven voegt OCAD toe dat de verzoekende partij na haar terugkeer naar België ook onderdak zou gegeven hebben aan andere personen die gekend staan voor het geven van extremistische preken buiten de context van een moskee, mogelijks zelfs in het appartement van de verzoekende partij. Voorts stelt OCAD dat het buiten kijf staat de verzoekende partij minstens gepoogd heeft om deel te nemen aan de gewapende strijd in Tsjetsjenië in het kader van het Islamitisch Emiraat aldaar. OCAD meldt dat verzoekende partij zich steeds verzet heeft tegen acties tegen burgers en tegen de aanslagen in Parijs en Brussel. Tot slot herhaalt OCAD dat de verzoekende partij contacten heeft met extremistische individuen en zich nog steeds bezighoudt met handel in wapens.
- o In een nota van 5 maart 2018 herhaalt de VSSE zijn voorgaande bevindingen, doch voegt de VSSE eraan toe dat de verzoekende partij vermoedelijk in 2015 een tweede poging ondernam om naar Syrië te gaan, maar werd teruggestuurd door de Turkse autoriteiten. De VSSE geeft ook aan dat de verzoekende partij gekend is voor haar criminele activiteiten. In dat kader had de verzoekende partij in het verleden toegang tot wapens en was zij zelf in het bezit van wapens. De VSSE geeft wel toe dat zij geen recente informatie over haar toegang tot wapens of haar betrokkenheid in wapenhandel heeft. VSSE geeft ook aan dat verzoekende partij in het verleden onderwerp was van of werd vermeld in meerdere gerechtelijke onderzoeken. Ze adviseren de verwerende partij om contact op te nemen met het federaal parket of de federale politie.
- o In een nota van 11 september 2018 herhaalt OCAD hetgeen zij reeds op 13 december 2017 heeft meegedeeld, maar OCAD preciseert dat *"in onze dreigingsevaluatie met ref 359759/177 spreken we inderdaad van de periode 2012-2013 waarin [T.A.] deel zou hebben uitgemaakt van een terroristische organisatie in Syrië/Irak. Echter, deze info blijkt gebaseerd te zijn op niet-verifieerbare politionele broninformatie. Het daarop gevoerd onderzoek heeft inderdaad, zoals u zelfs stelt in uw brief, enkel kunnen vaststellen dat betrokkene in de periode januari-mei 2014 mogelijk in Syrië heeft verbleven."* In dit schrijven wordt tot slot gesteld: *"De weinige elementen à décharge die werden aangetoond, staven geen herziening van onze evaluatie gezien er, sinds betrokkene terug in het*

land is, minstens evenveel elementen à charge te vermelden zijn." De verzoekende partij blijft ingeschaald op (dreigings-)niveau 3 ('ernstig') inzake extremisme en terrorisme.

- o Op 28 mei 2015 wordt de verzoekende partij veroordeeld voor het rijden zonder in het bezit te zijn van een geldig rijbewijs.
- o De verklaringen van de verzoekende partij zoals weergegeven in de gehoorverslagen van 21 september 2011, 27 juli 2016 en 16 mei 2019.

3.2.7. Om haar standpunt te staven dat er redelijke gronden zijn dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, maakt de verwerende partij voornamelijk gebruik van de nota's van 13 december 2017 en 11 september 2018 van het OCAD.

Het OCAD bevestigt in haar nota van 11 september 2018 dat de verzoekende partij werd ingeschaald op (dreigings-)niveau 3 ('ernstig') inzake extremisme en terrorisme. De verwerende partij geeft aan dat dit in de lijn ligt met de eerdere beoordeling van OCAD in de nota's van 30 juni 2016 en 13 december 2017. Uit het koninklijk besluit van 28 november 2006 tot uitvoering van de wet van 10 juli 2006, blijkt dat onder dit niveau, het op één na hoogste, dient te worden verstaan dat de dreiging "mogelijk en waarschijnlijk" is.

Voor de verwerende partij moeten volgende elementen uit de OCAD nota van 11 september 2018 worden benadrukt:

"(i) dat u hoogstwaarschijnlijk binnen een jihadistische context naar de regio Syrië/Irak bent vertrokken om er een terroristische groep te vervoegen; (ii) dat er informatie voorhanden is waaruit blijkt dat u mogelijk opnieuw naar Syrië zou willen vertrekken; (iii) dat u bekend staat als een sympathisant van Loris Doukayev, dader van een mislukte aanslag in Kopenhagen, aan wie u tevens onderdak geboden zou hebben; (iv) dat u recenter nog onderdak zou hebben geboden aan een personen die gekend staan voor het geven van extremistische preken buiten de context van de moskee; (v) dat u talrijke contacten onderhoudt met extremistische personen, waaronder personen veroordeeld voor terroristische activiteiten, binnen en buiten het Tsjetsjeense milieu; (vi) dat u in het verleden hebt trachten deel te nemen aan de gewapende strijd in Tsjetsjenië; en (vii) dat u zich nog steeds bezighoudt met wapenhandel. Dient tevens te worden benadrukt dat het OCAD uitdrukkelijk aangeeft dat "de weinige elementen à décharge die werden aangetoond" geen herziening staven van haar evaluatie gezien er "minstens evenveel elementen à charge te vermelden zijn. Zij hierbij gewezen op het feit dat het geenszins uit te sluiten valt dat het OCAD bepaalde informatie, gelet op de vertrouwelijke of gevoelige aard of de bron ervan, bekomen van haar partnerdiensten niet met het CGVS kan delen."

De verwerende partij merkt op dat de nota's van 13 december 2017 en 11 september 2018 van het OCAD dateren van na de beslissing van het federaal parket om het strafrechtelijk onderzoek dat betrekking had op het feit of de verzoekende partij in Syrië gevochten had zonder gevolg te klasseren. De verwerende partij meent dat bijgevolg kan worden aangenomen dat het OCAD bekend is met dit gegeven en desondanks de eerder uiteengezette analyse handhaaft. Bovendien motiveert de verwerende partij dat de vermelding van de VSSE dat er geen "concrete elementen" zijn die erop wijzen dat de verzoekende partij effectief in Syrië was, op zich niet volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij geen gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid. Immers zamelt het OCAD informatie in van tal van partnerdiensten vooraleer het een beslissing neemt. Voorts blijkt uit de nota's van OCAD dat er met tal van elementen rekening werd gehouden.

In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij ook aan dat het een algemeen bekend feit dat verschillende jihadistische terroristische groeperingen al langer de intentie hebben om het Westen, en daarmee mogelijk ook België te treffen met aanslagen. De verwerende partij stelt dat dergelijke groeperingen de mogelijkheid en de intentie hebben om aanslagen te plegen, zowel in de regio als in de westerse landen, waaronder België. Voor de verwerende partij bestaat er geen twijfel over dat in geval van betrokkenheid, deelname aan of ondersteuning van terroristische activiteiten de nationale veiligheid in het gedrang komt. De verwerende partij vervolgt dat door de aansluiting van personen afkomstig uit België dergelijke terroristische groeperingen een toenemende aandacht voor België kunnen krijgen. Daarom is het niet uitgesloten dat uit België afkomstige personen concrete informatie over de Belgische maatschappij verschaffen aan de terroristische groepering wat kan bijdragen tot het voorbereiden en uitvoeren van een aanslag in België. Voorts vormt iedere persoon die België uitreist om zich aan te sluiten bij of deel te nemen aan de activiteiten van een terroristische organisatie een werkelijk en actueel

gevaar voor de Belgische nationale veiligheid omdat dit ook een invloed kan hebben op radicalisering en rekrutering van potentiële uitreizigers die nog in België verblijven. De verwerende partij benadrukt dat dit geldt voor zowel personen die actief deelnemen aan de gewapende strijd en/of persoonlijk betrokken zijn bij het plegen van terroristische misdrijven als voor personen die hieraan praktische ondersteuning bieden.

3.2.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de nota's van OCAD doorslaggevend waren voor de verwerende partij om te beslissen dat de verzoekende partij een gevaar is voor de nationale veiligheid en dat daarom haar vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Overeenkomstig de wet van 10 juli 2006 betreffende de analyse van de dreiging (hierna: de wet van 10 juli 2006) en het koninklijk besluit van 28 november 2006 tot uitvoering van de wet van 10 juli 2006 betreffende de analyse van de dreiging stelt OCAD punctuele of strategische evaluaties over de terroristische en extremistische dreigingen in en tegen België op. Uit de wet van 10 juli 2006 blijkt dat OCAD niet over eigen operationele bevoegdheden beschikt om informatie in te zamelen om deze evaluaties op te stellen. Het OCAD schrijft deze evaluaties uit op basis van open bronnen en inlichtingen die het verkrijgt van de ondersteunende diensten. De ondersteunende diensten zijn de Federale politie, de lokale politie, de Dienst voor de Veiligheid van de Staat, de Algemene Dienst Inlichting en Veiligheid, de dienst Douane en Accijnzen (FOD Financiën), de dienst Vreemdelingenzaken (FOD Binnenlandse Zaken), de FOD Mobiliteit en Vervoer, de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, de algemene directie Crisiscentrum (FOD Binnenlandse Zaken), het directoraat-generaal Penitentiaire inrichtingen (FOD Justitie), de dienst Erediensten en Vrijzinnigheid binnen het directoraat-generaal Wetgeving, Fundamentele Rechten en Vrijheden (FOD Justitie) en de algemene administratie van de Thesaurie (FOD Financiën). Zoals de verwerende partij aangeeft verkrijgt het OCAD de informatie waarop ze zich baseert om een dreigingsniveau te bepalen uit verschillende bronnen.

Iedere evaluatie van het OCAD zal overeenkomstig artikel 11, § 6 van hogervermeld koninklijk besluit van 28 november 2006 het niveau van de dreiging bepalen door zich te steunen op een beschrijving van de ernst en de waarschijnlijkheid van het gevaar of van de dreiging. De verschillende dreigingsniveaus zijn:

- 1° het 'Niveau 1 of laag' Indien blijkt dat de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse niet bedreigd is;
- 2° het 'Niveau 2 of gemiddeld' Indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse weinig waarschijnlijk is;
- 3° het 'Niveau 3 of ernstig' indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse mogelijk en waarschijnlijk is;
- 4° het 'Niveau 4 of zeer ernstig' Indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse ernstig en zeer nabij is.

De verwerende partij stelt terecht dat het gegeven dat het federaal parket het strafonderzoek zonder gevolg geklasseerd heeft, geen doorslaggevend element is. Immers, het federaal parket oefent de strafvordering uit in het kader van een limitatieve lijst van misdrijven bedoeld in de artikelen 144ter en volgende van het Gerechtelijk wetboek. In die lijst zijn de volgende misdrijven opgenomen: misdaden en wanbedrijven tegen de veiligheid van de Staat; bedreiging met een aanslag of diefstal van kernmateriaal; georganiseerde mensensmokkel en mensenhandel; illegale wapenhandel; bendevoorming en criminele organisaties; terrorisme; de hiermee samenhangende misdrijven; de misdrijven die in belangrijke mate verschillende rechtsgebieden betreffen of een internationale dimensie hebben, in het bijzonder die van de georganiseerde criminaliteit. Door het strafonderzoek zonder gevolg te klasseren geeft het federaal parket aan dat tijdens het opsporingsonderzoek te weinig aanwijzingen in hoofde van de verzoekende partij werden vastgesteld om een strafvordering op te starten.

In tegenstelling tot het federaal parket moet de verwerende partij niet onderzoeken of er sprake is van een misdrijf bedoeld in de artikelen 144ter en volgende van het Gerechtelijk Wetboek, maar moet zij een risicoanalyse maken. In deze analyse gaat de verwerende partij na of er redelijke gronden bestaan om de verzoekende partij te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Ter bescherming van de nationale veiligheid kan de verwerende partij vervolgens de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij intrekken. De omstandigheid dat de feiten die het federaal parket onderzocht heeft niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, vormen geen beletsel voor de verwerende partij om die feiten in ogenschouw te nemen bij de toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Wat

van belang is te weten of het concrete en relevante feiten betreffen die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad herhaalt dat de verwerende partij immers concrete, voldoende geobjectiveerde, consistente en zwaarwichtige gegevens moet aanbrengen waaruit een gevaar van de nationale veiligheid kan worden afgeleid.

3.2.9. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij “hoogstwaarschijnlijk” in jihadistische context naar Syrië vertrokken is. De verwerende partij steunt zich hiervoor op de nota van 11 september 2018 van OCAD, maar uit die nota blijkt niet op basis van welke gegevens OCAD poneert dat de verzoekende partij “hoogstwaarschijnlijk” naar Syrië “is” getrokken. Bij de beoordeling van de bewijswaarde van de in de nota van 11 september 2018 vervatte feiten dient de Raad eveneens rekening te houden met de overige gegevens uit het dossier met betrekking tot deze feiten. In de nota van OCAD van 30 juni 2016 wordt niet aangegeven wanneer de verzoekende partij naar Syrië vertrokken is, wel dat zij in mei 2014 teruggekeerd is. In de nota van OCAD van 13 december 2017 wordt dan weer plots aangegeven dat de verzoekende partij in 2012-2013 deel zou hebben uitgemaakt van een terroristische organisatie in Syrië voordat zij in mei 2014 uit Syrië naar België teruggekeerd is. Hierover stelt OCAD in haar nota van 11 september 2018 dat het verblijf van de verzoekende partij in Syrië in 2012-2013 gebaseerd is op een niet-verifieerbare politionele broninformatie. Ook geeft OCAD aan dat het daarop gevoerde onderzoek gebaseerd, heeft kunnen vaststellen dat de verzoekende partij in de periode januari-mei 2014 mogelijk in Syrië verbleven heeft. Verder in deze nota stelt OCAD *“de betrokkene is uit de regio Syrië/Irak teruggekeerd en verblijft sinds midden 2014 terug in België.”*

Twee van de diensten waarmee OCAD samenwerkt zijn het VVSE en het federaal parket. Hoewel het VVSE aangeeft dat er geen concrete gegevens zijn die erop wijzen dat de verzoekende partij in Syrië was en het federaal parket meedeelt dat het strafonderzoek dat opgestart werd omdat de verzoekende partij verdacht werd naar Syrië gegaan te zijn in 14 januari 2014 zonder gevolg geklasseerd is, handhaaft het OCAD haar stelling dat de verzoekende partij hoogstwaarschijnlijk naar Syrië is getrokken, daar een terroristische groepering zou vervoegd hebben en in mei 2014 uit Syrië teruggekeerd is. Indien twee diensten waarmee OCAD samenwerkt na onderzoek concluderen dat er geen concrete elementen zijn die erop wijzen dat de verzoekende partij in Syrië was en de verwerende partij in navolging van OCAD het tegendeel concludeert, moet uit de stukken die voorliggen duidelijk de concrete en objectieve elementen blijken waarin deze stelling, namelijk dat de verzoekende partij “hoogstwaarschijnlijk” naar Syrië vertrokken is in 2014, haar grondslag vindt. Immers, het gebruik van de term “hoogstwaarschijnlijk”, duidt op iets waarvan men bijna zeker is. Daarenboven stelt OCAD in de nota van 11 september 2018 dat *“de betrokkene is uit de regio Syrië/Irak teruggekeerd en verblijft sinds midden 2014 terug in België.”* De stelling van het OCAD in haar nota's van 30 juni 2016, 13 december 2017 en 11 september 2018 wordt geenszins gestaafd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in april 2014 in Istanbul een oogoperatie ondergaan heeft, daar zij een oogafwijking heeft. Hiervoor is de verzoekende partij vanuit België met de auto vertrokken (gehoorverslag 26 juli 2016, p.12-13 en 20). In mei 2014 is de verzoekende partij vanuit Turkije naar België teruggekeerd. Er liggen geen elementen voor die een begin van bewijs vormen dat de verzoekende partij vanuit Istanbul gepoogd heeft om naar de regio Syrië/Irak te gaan, mensen geholpen heeft om naar de voormelde regio te vertrekken ofwel goederen naar voormelde regio gebracht heeft die aan terroristische activiteiten hebben bijgedragen.

In zoverre de bron van deze informatie een persoon genaamd ‘Tagir’ is, blijkt uit de stukken van het dossier dat de verzoekende partij door de politie ondervraagd werd omtrent de beschuldigingen van ‘Tagir’ maar dat het federaal parket deze zaak zonder gevolg geklasseerd heeft. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, maakt het OCAD ook gebruik van inlichtingen uit open bronnen en inlichtingen verkregen van andere diensten, doch worden deze feiten niet bevestigd of ondersteund door andere documenten opgenomen in het administratief dossier. Indien moet aangenomen worden dat de persoon genaamd ‘Tagir’ de bron van deze informatie is, blijkt niet dat deze persoon een betrouwbare bron is. Het rechtsplegingsdossier bevat geen verdere informatie over hem. Ook geeft de verwerende partij niet aan dat omwille van redenen van staatsveiligheid deze informatie niet kan meegedeeld worden.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder ook niet dat er concrete en voldoende geobjectiveerde elementen voorhanden zijn die de betrokkenheid van de verzoekende partij bij een eventuele terroristische activiteit of het lidmaatschap van een terroristische organisatie aantonen. Loutere verdenkingen of niet gestaafde vermoedens zijn onvoldoende om te kunnen stellen dat er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Aangezien niet wordt betwist dat het strafonderzoek waarnaar wordt verwezen zonder gevolg

werd afgesloten, kan daarenboven niet worden aangenomen dat de verdenkingen terecht waren en/of enige grond hadden. Daarenboven kan ook niet voorbijgegaan worden aan de nota van de VVSE dat er geen "concrete elementen" zijn die erop wijzen dat de verzoekende partij effectief in Syrië was. In dit verband dient nog opgemerkt te worden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 13 juli 2016 aan het federaal parket gevraagd heeft om bepaalde stukken van uit het dossier te fotokopiëren om het aan het administratief dossier van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toe te voegen. Op 14 juli 2016 heeft een federaal magistraat hiermee ingestemd, doch blijkt uit het administratief dossier dat aan de Raad werd voorgelegd niet van welke stukken uit dit dossier de verwerende partij fotokopieën genomen heeft.

In de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de nota van OCAD van 11 september 2018 aangegeven dat er informatie voorhanden is waaruit blijkt dat de verzoekende partij mogelijk opnieuw naar Syrië zou vertrekken. Deze informatie wordt niet aan het administratief dossier toegevoegd zodat de Raad er geen toegang tot heeft. In de nota van 5 maart 2018 van VSSE wordt vermeld dat de verzoekende partij in 2015 vermoedelijk een tweede poging ondernam om naar Syrië te gaan, maar door de Turkse autoriteiten werd teruggestuurd. Er wordt in de nota niet gepreciseerd vanop welke plek en waarom de verzoekende partij door de Turkse autoriteiten werd teruggestuurd. Evenmin wordt dit aangegeven in de nota van VSSE van 29 maart 2016. Uit het gehoorverslag van 26 juli 2016 blijkt dat de verzoekende partij vanop de luchthaven werd teruggestuurd (gehoorverslag 26 juli 2016, p. 5). Er werd echter niet gevraagd waarom de verzoekende partij teruggestuurd werd en vanop welke luchthaven de verzoekende partij werd teruggestuurd. Evenmin blijkt dit uit andere stukken van het administratief dossier. Wel blijkt dat de verzoekende partij tweemaal met haar gezin naar Egypte gegaan is. Eén keer in 2015 en één keer in 2016, telkens tijdens de ramadan zoals blijkt uit de nota van VSSE van 5 juli 2016. Op 5 juni 2016 werd de verzoekende partij bij vertrek naar Egypte door de Federale Politie gecontroleerd. Na controle mocht de verzoekende partij haar reis verder zetten. Bij terugkeer op 4 juli 2016 werd haar een beslissing tot terugdrijving genomen daar de verzoekende partij niet in het bezit was van een geldig visum of geldige machtiging tot verblijf. Er ligt echter geen begin van bewijs voor dat de verzoekende partij vanuit Egypte gepoogd heeft om naar de regio Syrië/Irak te gaan.

Uit verzoekers verklaringen zoals weergegeven in de gehoorverslagen opgenomen in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij personen kent die voor terroristische activiteiten veroordeeld zijn, met personen in contact geweest is die naar Syrië vertrokken zijn waaronder haar achterneven en met personen in contact geweest is die geradicaliseerd zijn toen zij voor een oogoperatie in Turkije verbleef. Deze verschillende personen en groeperingen hebben de verzoekende partij gevraagd om hen te vervoegen. De verwerende partij kan gevolgd worden dat de verzoekende partij enerzijds verklaard heeft dat zij niet ernstig overwogen heeft om hen te vervoegen (gehoorverslag 16 mei 2019, p. 3-4 en 8) en anderzijds verklaard heeft dat ze wel getwijfeld heeft om zich in 2015 aan te sluiten bij de groep rond Isa Munayev om te gaan strijden in Dobas te Oekraïne (gehoorverslag 27 juli 2016, p.13-14), maar dat ze nooit getwijfeld heeft om niet naar Syrië te gaan (gehoorverslag 16 mei 2019 p.12). Voorts blijkt uit de gehoorverslagen eveneens dat de verzoekende partij de intentie had om zich in Tsjetsjenië aan te sluiten bij rebellen, namelijk de groepering rond Vadalov en Gakayev (gehoorverslag 27 juli 2016, p. 21-24 en gehoorverslag 16 mei 2019 p.14). Deze elementen zijn op zich echter onvoldoende om te kunnen oordelen dat de verzoekende partij actueel een gevaar vormt voor de Belgische nationale veiligheid en dat daarom haar vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden. Immers, het gegeven dat de verzoekende partij personen kent die geradicaliseerd zijn en naar Syrië vertrokken zijn, toont op zich niet aan dat de verzoekende partij zelf een gevaar vormt voor de nationale veiligheid daar uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat de verzoekende partij met deze personen sympathiseert of hun ideologie deelt. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier kan ook niet afgeleid worden hoe intensief de contacten zijn/waren tussen de verzoekende partij en deze personen. Voorts blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier niet of de groep rond Isa Munayev heden nog bestaat en/of dat de verzoekende partij heden aansluiting heeft of zoekt met een gelijkaardige groepering. Hetzelfde geldt voor de groepering rond Vadalov en Gakayev. De verwerende partij laat na uiteen te zetten hoe deze elementen aantonen dat de verzoekende partij actueel een gevaar is voor nationale veiligheid van de Belgische samenleving die haar als vluchteling erkend heeft. Ook bevat het administratief dossier geen enkele informatie over deze verschillende groeperingen en evenmin informatie waaruit blijkt dat hun activiteiten kunnen worden gekwalificeerd als terrorisme.

Voorts motiveert de verwerende partij op basis van de nota's van het OCAD dat de verzoekende partij aan personen die gekend staan voor het geven van extremistische preken buiten de context van een moskee onderdak zou gegeven hebben. Dit zou mogelijks zelfs in het appartement van de verzoekende partij gebeurd zijn. Dit betreffen wederom zeer ernstige aantijgingen, doch is dit zeer algemeen en vaag

gemotiveerd. Noch in de nota's van het OCAD noch in de andere stukken van het rechtsplegingsdossier kunnen hierover nadere toelichtingen gevonden worden. Er wordt niet aangegeven wanneer deze bijeenkomsten en preken gebeurd zijn, door welke personen deze preken gegeven werden, hoe vaak dit gebeurd is en wat de verwerende partij precies verstaat onder "extremistische preken". Uit het gehoorverslag van de verzoekende partij blijkt dat zij gedurende twee maanden onderdak heeft gegeven aan een persoon genaamd 'Tagir'. Deze persoon zou extreem religieus zijn en een wahabiet zijn (gehoorverslag 27 juli 2016, p.11 en gehoorverslag 16 mei 2019, p. 3 en 9). Ook heeft de verzoekende partij geld gestort op de telefoonkaart van een zekere 'Ramazan' (gehoorverslag 27 juli 2016, p.12). De stukken van het administratief dossier bevatten geen verdere informatie over deze personen. Op basis van het gehoorverslag kan niet vastgesteld worden dat de verwerende partij doelt op deze personen, waar ze stelt dat de verzoekende partij onderdak gegeven heeft aan personen die extremistische preken op nahouden. Een louter vermoeden of niet-gestaafde verdenkingen dat de verzoekende partij onderdak zou hebben gegeven aan personen die gekend staan voor het geven van extremistische preken buiten de context van een moskee, zonder enige andere vorm van duiding te geven, zijn onvoldoende om te kunnen oordelen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Het is weliswaar bevreemdend dat de verzoekende partij verklaart dat ze onderdak gaf aan mensen van wie ze niet wist wie ze waren (gehoorverslag 16 mei 2019, p.9), maar zonder verdere informatie hierover laat dit element op zich niet toe te oordelen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid en dat daarom haar vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken. De informatie opgenomen in de nota's van OCAD omtrent deze gebeurtenis(sen) is te algemeen en te vaag om hieruit een werkelijk en actueel gevaar voor de nationale veiligheid af te leiden. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat deze informatie omwille van redenen van staatsveiligheid niet kan worden meegedeeld.

Voorts wordt in de bestreden beslissing, in navolging van de nota's van OCAD, ook gesteld dat de verzoekende partij een sympathisant is van Doukaev Lors en dat zij hem zelfs in Brussel onderdak zou gegeven hebben. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze persoon in Denemarken op 10 september 2010 werd opgepakt nadat er explosieven waren afgegaan en vervolgens in mei 2011 in Kopenhagen (Denemarken) werd veroordeeld wegens terrorisme. Wederom kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet afgeleid worden op welke grond deze stelling steunt of op basis van welke informatie deze stelling onderbouwd is. Evenmin blijkt uit de stukken die voorliggen wanneer Doukaev Lors bij de verzoekende partij zou verbleven hebben. Ook laat de verwerende partij na om uiteen te zetten indien dit effectief zo geweest is, welk actueel gevaar voor de nationale veiligheid voor de samenleving hiervan uitgaat.

In de bestreden beslissing is er eveneens sprake van wapenhandel. De verwerende partij wijst erop dat OCAD in haar nota van 11 september 2018 aanhaalt dat de verzoekende partij zich nog bezighoudt met wapenhandel. Dit betreft ook een ernstige aantijging. Bij de beoordeling van de bewijswaarde van de in de nota van 11 september 2018 vervatte feiten moet de Raad rekening houden met de overige gegevens uit het dossier met betrekking tot deze feiten. In dit opzicht kan er geen abstractie worden gemaakt van de nota van VSSE van 5 maart 2018 waarin wordt aangegeven dat *"Mijn dienst heeft geen recente informatie over zijn toegang tot wapens of zijn betrokkenheid in wapenhandel"*. Wederom blijkt niet op welke gegevens deze stelling van OCAD steunt. Uit de stukken die voorliggen blijkt niet op basis van welke bronnen OCAD, slechts vier maanden na de nota van VSSE, tot dit besluit gekomen is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat er concrete bewijzen zijn inzake de betrokkenheid van de verzoekende partij bij wapenhandel. In de nota van 5 maart 2018 geeft VSSE wel aan dat de verzoekende partij in het verleden toegang tot wapens had en zij zelf in het bezit van wapens was. Er wordt geen tijdsindicatie of verdere duiding gegeven. Eveneens geeft de VSSE in haar brief van 5 maart 2018 aan dat de verzoekende partij in verleden het onderwerp was van of werd vermeld in verschillende gerechtelijke onderzoeken. VSSE stelt uitdrukkelijk: *"[v]oor meer informatie hierover adviseren we u contact op te nemen met het federaal parket of de federale politie."* Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat naar aanleiding van dit schrijven van VSSE het federaal parket en de federale politie werden aangeschreven. Op basis van de informatie die voorligt kan niet worden aangenomen dat de verdenkingen terecht zijn en/of enige grond hebben. De Raad herhaalt dat loutere verdenkingen of niet-gestaafde vermoedens *in casu* onvoldoende zijn om te kunnen oordelen dat de verzoekende partij een werkelijk en actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Tenslotte bevat de bestreden beslissing nog een aantal algemene overwegingen en algemene bekendheden, maar hieruit blijkt geen individueel onderzoek naar de werkelijkheid en de actualiteit van het gevaar dat van de verzoekende partij uitgaat voor de nationale veiligheid.

Waar de verwerende partij stelt dat zij gebonden is door de analyse en inschatting gemaakt door OCAD, benadrukt de Raad dat enkel de verwerende partij de bevoegdheid heeft om in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te onderzoeken of er redelijke gronden bestaan om de verzoekende partij te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid en aldus haar vluchtelingenstatus in te trekken. Het gegeven dat de verzoekende partij door het OCAD ingeschaald werd op (dreigings-)niveau 3 ('ernstig') inzake extremisme en terrorisme, stelt de verwerende partij er niet van vrij om in het kader van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet een eigen onderzoek te voeren en een eigen afweging te maken. Hierbij kunnen de nota's van OCAD bepalend zijn, op voorwaarde dat deze nota's concrete, voldoende geobjectiveerde en zwaarwichtige gegevens aanbrengen waaruit een werkelijk en actueel gevaar voor de nationale veiligheid kan worden afgeleid. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat is dit *in casu* niet het geval.

3.2.10. Noch op basis van de motieven van de bestreden beslissing noch op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier blijken er heden concrete, voldoende geobjectiveerde en zwaarwichtige gegevens voor te liggen om aan te nemen dat er redelijke gronden bestaan om de verzoekende partij te beschouwen als een (effectief) gevaar voor de nationale veiligheid. In dit geval merkt de Raad voorts op dat uit de stukken van het rechtsplegingsdossier weliswaar niet kan opgemaakt worden waarmee de verzoekende partij zich sinds de erkenning van de vluchtelingenstatus in België heeft beziggehouden en welke activiteiten ze ontplooid heeft. De Raad beschikt niet over een onderzoeksbevoegdheid om bijkomende inlichtingen over de verzoekende partij in te winnen of een verder onderzoek te bevelen.

Dienvolgens kon de commissaris-generaal op basis van de motieven van de bestreden beslissing en de informatie die in het administratief dossier opgenomen is, niet op goede gronden vaststellen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat er redelijke gronden bestaan om de verzoekende partij te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De argumentatie ter terechtzitting die verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen, werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de intrekking van de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van de verzoekende partij niet wordt bevestigd, zodat de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder dienen te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij behoudt de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. M. MAES,
mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M.-C. GOETHALS